

de Myndigheder, som kunde meddele saadanne. Jeg skulde feile meget, om ikke den norske Regjering indhentede saadanne Oplysninger fra 3—400 Sundhedskommissioner omkring i Landet, ikke at tale om, at den ogsaa modtog Erklæringer fra samtlige Amtmænd. Netop disse Oplysninger — og den ærede Rigsdagsmand maa tro mig, thi jeg har gjort mig meget nøie bekendt med, hvad der passerede — bragte Regjeringen til at træde tilbage fra et for Øvrigt i samme Retning gaaende Forslag, saaledes at man optog en stor Del Forbedringer, der netop vare en Følge af de Oplysninger, man havde indhentet. Det Unskeligste er altsaa efter min Mening, at saadanne Oplysninger kunne komme tilstede; men jeg gjentager, at selv uden saadanne kan der dog være visse Forandringer at gjøre i Kvassalverlovgivningen.

Albretsen: Da jeg er af dem, der længe have næret et forventningsfuldt Ønske om at faae en Forandring i Kvassalverlovgivningen, kan jeg ikke Andet end glæde mig over, at vi nu have faaet et Lovforslag i denne Retning frem, og det et Lovforslag, hvortil jeg i alt Væsentligt kan slutte mig. Det forbausede mig noget igaar at høre de ærede Angribere af Lovforslaget, navnlig de ærede Medlemmer for Københavns 6te Valgkreds (Sindenburg) og 7de Valgkreds (Casse). Jeg skal dog ikke komme ind paa at imødegaa dem, da de jo allerede i det Allervæsentligste ere blevne imødegaaede. Kun overfor det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds vil jeg gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af hans Paastand om, at Egennytten vil herse hos disse Mennesker, som ville praktisere uden at være autoriserede, og disse Bemærkninger vil jeg ogsaa fremsætte som et Bidrag til de Oplysninger, som den ærede Forslagsstiller fremkom med om et Tilfælde, hvor en Mand blev alvorlig mulkteret ved Kriminalrettens Dom for 2 Aar siden, fordi han havde kureret et Barn; men hvad jeg har at sige, gjælder dog ikke det Barn, der gav Anledning til, at han blev mulkteret. I det Exempel, jeg vil anføre, blev et Barn sygt i det ene Ben — jeg kjender Forholdene nøie, idet jeg er beslagtet med de Paagjældende — og det blev lagt ind paa Kommunehospitalet og kom ud derfra uden at blive kureret, og en Gang til kom det derind, og tilsidst vidste Lægerne ikke andet at gjøre end at sige: Vi maa sætte Benet af. Faderen sagde: Nei, det skal ikke ske; han tager Barnet hjem, søger en Mand her i Staden, og denne Mand har nu kureret Barnet saaledes, at det er saa at sige fuldkommen rask. Det var omtrent de Ord, som den ærede Forslagsstiller udtalte, og det er som sagt et Bidrag fra min Side til hans Fremstilling, ligesom jeg ogsaa meddeler dette lige overfor den Bemærkning, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds om Egennytten, thi Manden tog ikke en

Stilling derfor. Han har gjort det alene for at hjælpe; Gødsene vare ubemidlede, og maasse er det af Hensyn dertil, at han ikke tog en Stilling derfor. Det synes saaledes, at der ikke var den ringeste Tanke af Egennytte her. Paa den anden Side var Barnet saa lykkeligt, hver Gang Manden skulde komme og se til det, og det var naturligvis, fordi han behandlede det med en Humanitet, saa det var en Fornøjelse. Overfor det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds vil jeg nu sige, at han vistnok ikke har været i en saadan Nød, at Lægerne have sagt: Sæt Benet af! Hadde han været det, vilde han vistnok have taget sin Tilflugt til en saadan Mand, naar han havde haft det mindste Haab om at blive helbredet. — Hvorfor jeg egentlig tog Ordet, var fordi der blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds og maasse ogsaa af den ærede Forslagsstiller, at det muligen var bedst at tage Forslaget tilbage. Jeg vil dog paa det Indstændigste bede om, at dette ikke maa ske, og det ærede Thing vil jeg anmode om at fremme Lovforslaget saa vidt muligt, da det er et Forslag, der vilde bidrage til at fremme Almenvælet. Derfor skal jeg paa det Indstændigste anbefale Forslaget til videre Fremme; men ved Siden deraf skal jeg tillade mig at fremsætte et Ønske, hvis Indhold kan betragtes som en Sidegren til, hvad vi her have for. Vi tale om at fremme ethvert Samsundsformaal; jeg vil nu lægge det høie Thing paa Sinde, om det ikke kunde være billigt og rimeligt at fremme Kvindens Interesse ved at virke hen til, at der kunde blive ligesom en Del Lægepraxis, der udøvedes af Kvinder, der havde studeret Jaget, navnlig saaledes, at der fremskød kvindelige Læger til Behandling af kvindelige Patienter. Det er som sagt ikke noget Forslag, men kun et Ønske, som jeg vil bede det ærede Thing tænke alvorlig paa; muligvis kunde der ved Leilighed fremkomme et Forslag i denne Retning.

Nimestad: Skjøndt jeg med megen Opmærksomhed har hørt paa de Foredrag, der ere fremkomne igaar og i Dag baade fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, og fra andre ærede Medlemmer, der indtog det samme Standpunkt som han, er det mig dog ikke klart, under hvilke Grundsynspunkter det er, at de ærede Herrer ville have den Forandring opfattet, som de tilsigte. Er det en praktisk Trang, de ville afhjælpe, eller er det et Princip, de ville gjenemføre? Det er det, jeg ikke veed. Hvis det er en praktisk Trang, de ville afhjælpe, saa spørger jeg, hvori da denne praktiske Trang er begrundet. Det forekommer mig, at den kun kan være grundet deraf, at den Lægehjælp, som den nuværende Samsundstilstand og Lovgivning er, er utilstrækkelig, enten fordi der ikke er nok Læger, eller fordi Lægehjælpen ikke er god nok. Det, at der her tillands ikke skulde være Lægehjælp nok, eller at den ikke skulde være